

تازه‌دامادی که راهی جبهه شد

یکی از رزمندگانی که در جنگ ایران و عراق از جان خود مایه گذاشته و با وجود سن کمی که داشته از هیچ تلاشی برای دفاع از وطنش دریغ نکرده «اصغر نوروزی نثار» ۵۸ ساله است که هم درد موج‌گرفتگی را تحمل می‌کند و هم به دلیل شیمیایی شدن نمی‌تواند درست نفس بکشد.

آقای نوروزی وقتی به جبهه اعزام شده ۱۹ سال داشته و با این‌که برای گذراندن دوران خدمت سربازی به منطقه رفته اما علت اصلی راهی شدنش را علاقه شخصی برای دفاع از میهن می‌داند. او می‌گوید: «وطنم را دوست دارم و این طور نبود که نسبت به تعرضی که به خاک آن شده بی‌تفاوت باشم. وظیفه هراسانی دفاع از خاک وطن است و بر خود واجب دانستم که در این راه قدم بردارم».

خانواده نقش بسیار مهمی در تعیین مسیر هر فردی دارد و وقتی از آقای نوروزی در این باره پرسیدم، اظهار داشت: «با این‌که تازه‌داماد بودم، نه پدر و مادرم و نه همسرمان مانع رفتن من به جبهه نشدند و اتفاقاً مشوقم هم بودند. با این‌که بمباران بود و تضمینی برای برگشتن وجود نداشت اما چون اعزام به منطقه جنگی را وظیفه خود می‌دانستم شکی در دلم راه ندادم و با توکل به خدا رفتم. ما اصالتاً ترک‌زبان هستیم و اهل همدان، به غیرتی که داریم مشهوریم و همین باعث شده روی وجب به وجب خاک سرزمین مان ایران غیرت داشته باشیم».

او که سال ۱۳۶۵ به جبهه اعزام شده و در شلمچه، فاو، حلبچه و چند جای دیگر خدمت کرده، در عملیات کربلای ۵ دچار موج‌گرفتگی و در منطقه حلبچه شیمیایی شده با این حال می‌گوید، هیچ‌گاه نترسیده و از رفتن به جبهه پشیمان نبوده و نیست. به گفته او: «۲۴ ماه خدمت اجباری داشتم اما ۲۸ ماه در جبهه ماندم و بعد از پایان جنگ به خانه بازگشتم. واقعیتش آن

عکس نگاره‌ای از جانباز اصغر نوروزی نثار

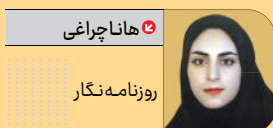
اوایل دنبال گرفتن کارت جانبازی رفتم، چون یاد شهدا که می‌افتادم و جانبازان با حال بدتر از خودم را که می‌دیدم روی تخت افتاده‌اند و نمی‌توانند امورات خود را بگردانند، خجالت زده می‌شدم و شرمم می‌شد کارت جانبازی بگیرم اما همه به من می‌گفتند برو دنبال این کار و حداقل از بیمه‌اش استفاده کن. زیربار نمی‌رفتم اما نهایتاً به خاطر خانواده‌ام پرونده تشکیل دادم و به دلیل موج‌گرفتگی ۵ درصد جانبازی گرفتم البته هنوز درصد جانبازی شیمیایی شدنم مشخص نیست و پرونده آن باز است».

از او درباره عوارض آسیب‌هایی که دیده پرسیدم، سکوت کرد و بعد گفت: «به خاطر موجی بودنم تحمل شنیدن صدای بلند را ندارم و خانواده‌ام تلویزیون روشن نمی‌کنند اگر هم روشن کنند صدای آن را خیلی کم می‌کنند. صدای جاروبرقی و این طور وسیله‌ها هم خیلی اذیتم می‌کند به خاطر همین همسرم تا وقتی خانه هستم از آنها استفاده نمی‌کنم چون عصبی می‌شوم و پرخاشگری می‌کنم؛ دست خودم نیست اما چاره چیست؟».

دیگر تحمل صحبت کردن را نداشت چون از سروصدا و شلوغی فراری است، گوشی تلفن را به همسرش داد و گفت از او بپرسید به دلیل آسیب‌هایی که به من وارد شده، چقدر اذیت شده؛ با همسرش احوالپرسی کردم بعد شروع به صحبت کرد و گفت: «من و فرزندانم با بدخلقی‌های همسرمان کنار می‌آییم و درکش می‌کنیم چون می‌دانیم عوارض اتفاقاتی است که در جبهه برایش پیش آمده. زمانی که به جبهه رفت تازه یک سال بود عروسی کرده و شش ماهه باردار بودم، به دلیل تنها ماندن و ترس و اضطرابی که داشتم در ۱۴ سالگی اولین فرزندم سقط شد و بعد از آن هم سختی‌های زیادی کشیدم. در آن زمان واقعاً آرامشی در زندگی نداشتم و همین حالا هم وقتی برنامه‌های مربوط به جنگ و جبهه رادر تلویزیون نگاه می‌کنم بی‌اختیار اشک می‌ریزم، چون یاد رنج‌هایی که کشیدیم می‌افتم و غم از دست دادن اولین فرزندم را به یاد می‌آورم. هر چقدر از سختی‌هایی که کشیدیم بگویم، کم‌گفتم. آن اوایل که تازه از جنگ برگشته بود به هر سروصدا و انعکاس نوری واکنش نشان می‌داد و زود عصبی می‌شد. چهارپسر قدونیم‌قد داشتم که از واکنش پدرشان ترس داشتند و مدام به آنان تذکر می‌دادم که ساکت باشید و جیغ و داد نکنید، پدرتان عصبی می‌شود. درک کردن این موضوع برای فرزندانم ابتدا سخت بود اما به مرور عادت کردند و الان که برای خودشان سروسامان گرفتند به همان روال پیش پدرشان رفتار می‌کنند تا اذیت نشود و اعصابش به هم نریزد. این حسرت در دل من و فرزندانم مانده که با همسرم به مهمانی، جشن خانوادگی یا سفر برویم، هر بار هم که جایی رفتیم تنهایی بوده، چون محیط شلوغ و سروصدا را نمی‌تواند تحمل کند. حقیقتش، وقتی عصبی می‌شود کنترل خود را از دست می‌دهد و داد و بیداد می‌کند،

به مناسبت سالروز ولادت با سعادت حضرت ابوالفضل

قصه همیشه ما

هانا چراغی

روزنامه‌نگار

تقویم را که ورق می‌زد، متوجه شدم ۱۵ بهمن‌ماه ولادت حضرت ابوالفضل العباس (ع) است و روز جانباز نام‌گذاری شده است. این‌که یک روز در تقویم رسمی کشورمان به نام این عزیزان فداکار و از خودگذشته نام‌گذاری شده نشان از قدردانی تمام مردم از رشادت‌های آنان در حمایت از خاک وطن دارد اما ای کاش جدای از آن، توجه بیشتری به این قشر می‌شد و برآورده شدن خواسته‌ها و نیازهای تمامی آنها فارغ از نوع و درصد جانبازی در اولویت قرار می‌گرفت تا حداقل رنج کمتری را در زندگی خود متحمل شوند.

همه ما اگر به اطرافیان خود نگاه کنیم قطعاً فرد جانباز و ایثارگری را می‌شناسیم که بعضاً در شرایط دشواری به سر می‌برد و به دلیل ناتوانی جسمی و روحی که دچارش شده، نتوانسته از پس سختی‌های زندگی به خوبی بر بیاید و به حمایت و توجه نیاز دارد. البته این مسئله کلیت ندارد و هستند عزیزان جانبازی که روی پای خود ایستاده و هر طور شده گلیم خود را از آب کشیده‌اند اما در این شکی نیست زحماتی که آنان برای دفاع از خاک

همیشه سعی کردیم محیط خانه ساکت و آرام باشد تا همسرمان اذیت نشود. الان همسرمان داروی اعصاب مصرف می‌کند و بدون دارو نمی‌تواند آلودگی صوتی محیط را تحمل کند. قبلاً مشغول کار تأسیسات ساختمانی بود اما اکنون به دلیل بالا رفتن سن و حساس‌تر شدنش نمی‌تواند تمام وقت سرکار برود و اکتراوقات در خانه می‌ماند. هر چند این باعث شده درآمد چندانی نداشته باشیم اما ناشکری نمی‌کنیم و هر طور شده روزهای سخت را می‌گذرانیم. البته دو سال است که از طرف بنیاد شهید و امور ایثارگران بیمه شدیم و ماهانه پنج میلیون تومان حقوق به حساب همسرمان واریز می‌کنند اما با این گرانی‌ها کفاف زندگی‌مان را نمی‌دهد. به دلیل موج‌گرفتگی و شیمیایی شدن همسرمان، وقتی جنگ تمام شد نتوانست جایی استخدام شود به همین دلیل با سختی زندگی‌مان را سپری کردیم.

همسرمان کم‌بینا شده و از عینک استفاده می‌کند، شنوایی یک گوشش را هم از دست داده و جدای از آن مشکل اعصاب و روان دارد، همه اینها باعث شده شرایط زندگی برای ما سخت باشد اما همدیگر را درک می‌کنیم و تا جای ممکن من و فرزندانم از ایشان حمایت می‌کنیم چون به هر حال برای دفاع از وطن خود به جبهه رفته و آسیب دیده که این ارزشمند است.

به همه فرزندانمان حتی کوچک‌ترین

آنها که ۱۲ سال دارد همیشه می‌گوییم باید راه شهدا را ادامه بدهید؛ ما با خاطرات و وصیت‌نامه‌های این عزیزان زندگی می‌کنیم و معتقدیم واقعاً نمی‌توانیم جواب یک قطره خون شهدا را بدهیم. اگر خدای ناکرده دوباره در این مرز و بوم جنگی به راه افتد قطعاً مشوق فرزندانم برای دفاع از میهن‌شان می‌شویم و مانع آنها نخواهیم شد، همان‌طور که پدرشان قدم در این مسیر گذاشت. هر چند زندگی ما با سختی سپری شده اما راضی هستیم و فقط ای کاش دولت بیشتر به خانواده‌های شهید و ایثارگر توجه می‌کرد و حمایت‌های خود از این قشر را افزایش دهد. چند ماه پیش برای تعمیر و بازسازی خانه‌ای که در آن ساکن هستیم از بنیاد

